

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/92/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013201154
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013201154.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD. v právnej veci žalobcu: NOVBYT, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Háľkova č. 11, IČO: 31 369 332, právne zastúpený: JUDr. Milošom Barbušom, advokátom so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 13, P.O.BOX 154, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, Odbor starostlivosti o životné prostredie, so sídlom v Bratislave, Tomášikova č. 46, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 3. apríla 2013, číslo: OP/1533/2013-svl, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. augusta 2014, č. k. 1S/158/2013-43, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. augusta 2014, č. k. 1S/158/2013-43, m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 3. apríla 2013, číslo: OP/1533/2013-svl, z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania za právne zastúpenie v sume 401,12 eur a za zaplatený súdny poplatok vo výške 140,- eur, na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Miloša Barbuša, advokáta so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 13, P.O.BOX 154, v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 3. apríla 2013, číslo: OP/1533/2013-svl, ktorým zmenil rozhodnutie t. č. Obvodného úradu životného prostredia zo dňa 19. decembra 2012, číslo ZPO/2012/03750-17/VIM-BA III, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 2.000,- eur a trovy konania vo výške 33,19 eur tak, že výšku uloženej pokuty znížil na sumu 700,- eur. Uloženie pokuty bolo odôvodnené protiprávnym konaním žalobcu spočívajúceho v tom, že žalobca bez súhlasu orgánu ochrany prírody objednal a dal pokyn na výrub 3 ks stromov, čím spáchal iný správny delikt podľa § 90 ods. 3 písm. l/ zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z. z.“).

Krajský súd zistil, že žalobca na základe uznesenia schôdze vlastníkov bytov požiadal 16. marca 2012 Mestskú časť Bratislava - Nové mesto o súhlas vo veci výrubu troch poškodených topoľov nachádzajúcich sa vo dvore bytových domov O. č. 6 - S. č. 2, na parc. č. 10.394/6 a 10.394/19 v k. ú. K. Q.. K výrubu stromov bez právoplatného povolenia príslušného orgánu ochrany prírody a krajiny došlo dňa XX. marca 2012.

Krajský súd mal ďalej za preukázané, že výrub uskutočnil p. J. Y. na základe objednávky žalobcu zo dňa 15. marca 2012, č. 327/2012.

Krajský súd dospel k záveru, že žalobca naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu v zmysle § 90 ods. 3 písm. l/ zákona č. 543/2002 Z. z., a preto pokladal preskúmané rozhodnutie žalovaného za zákonné.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi na ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Žalobca v podanom odvolaní predovšetkým namietal nesprávne zistenie skutkového stavu ako aj nesprávnu aplikáciu právnych noriem vzťahujúcich sa na predmet sporu. Výtkol krajskému súdu, že sa vôbec nezaoberal ním uvedenou judikatúrou a rovnako nevysvetlil, prečo je nepoužiteľná a irelevantná. V tejto súvislosti ďalej poukázal na rozhodnutia tak českých ako aj slovenských súdov (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/185/2006, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29Odo/551/2006), a nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. 49/06 a sp. zn. I. ÚS 335/06. Odkazom na právne vety nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky (predovšetkým sp. zn. III. ÚS 391/09 a III. ÚS 508/2011) namietal nezrozumiteľnosť, nepreskúmateľnosť a nepresvedčivosť rozhodnutia krajského súdu.

Žalobca ďalej namietal, že v správnom konaní nebol pasívne vecne legitimovaným subjektom, pretože objednávateľmi výrubu boli priamo vlastníci bytov. Aj faktúra za výrub stromov bola uhradená z fondu prevádzky, údržby a opráv vlastníkov bytov.

Odkazom na § 8b ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov žalobca ďalej uviedol, že svoju činnosť vykonáva ako zástupca vlastníkov bytov, pričom v tomto prípade sa jedná o zastúpenie ex lege majúce povahu priameho zastúpenia. Z toho dôvodu žalobca vo veci výrubu stromov (topoľov) nekonal v mene vlastnom, ale v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Dodal, že v žiadnom ustanovení upravujúcom priame zastúpenie nie je uvedené, že by zástupca svojím konaním preberal zodpovednosť za úkony, ktoré robí ako zástupca v mene a na účet zastúpeného.

Žalobca ďalej namietal, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadal s tým, že príslušná objednávka na výrub stromov bola vystavená až po vykonaní výrubu, objednávku na výrub stromov dal žalobca p. Y. ako správca bytov v mene vlastníkov bytov. Rovnako žalobca nikdy nedal pokyn p. Y. na výrub stromov. Pokyn na výrub mu dali manželia E., pričom v tejto súvislosti krajský súd nevykonal žiadne dokazovanie. Podľa žalobcu za výrub stromov v celom rozsahu zodpovedá p. J. Y. ako odborník majúci na uvedenú činnosť oprávnenie.

Žalobca napadol aj správnosť výšky uloženej pokuty. Uviedol, že správny orgán je povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia vyrovnať sa so všetkými hľadiskami pre uloženie pokuty. Žalovaný však takto nepostupoval, keď okrem toho, že vychádzal zo spoločenskej hodnoty drevín neuviedol, aké úvahy ho viedli k uloženiu pokuty v konkrétnej výške. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. mája 2011, č. k. 3Sžo/253/2010, z ktorého vyplýva požiadavka na riadne a podrobné odôvodnenie výšky uloženej sankcie s uvedením konkrétnych skutočností, ktoré viedli správny orgán k jej uloženiu.

Záverom podaného odvolania žalobca namietal nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu, lebo sa nevysporiadal so všetkými námietkami vznesenými žalobcom.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny a poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe zo dňa 1. júna 2013. Uviedol, že žalobca ako správcovská spoločnosť konal na základe uznesenia z domovej schôdze a ako zástupca vlastníkov bytov bol účastníkom správneho konania. Zostáva zodpovedný za písomné kroky a postup, ktorý uplatňuje pri výkone správy a zastupovanie, aj za spôsob výkonu práce svojich zamestnancov. Ak vykonávateľ výrubu pred výrubom stromov nekontroloval, či je daný súhlas, došlo k pochybeniu v rámci obchodnoprávných vzťahov, ktorých skúmanie nie je predmetom tohto konania. K výške sankcie uviedol, že znížená sankcia na hodnotu 700,- eur vychádzala z odhadovanej výšky predpokladanej náhradnej výsadby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu aj konanie, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. februára 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa Čl. 142 ods. 1 veta za bodkočiarkou Ústavy Slovenskej republiky, súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa Čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa § 244 ods. 1 OSP, v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 247 ods. 1 OSP, podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250i ods. 1 OSP, pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 OSP, pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 90 ods. 3 písm. l/ zákona č. 543/2002 Z. z. (v rozhodnom znení), pokutu do 33.193,91 eur a prepadnutie veci môže orgán ochrany prírody uložiť podnikateľovi alebo právnickej osobe, ktorá sa dopustí protiprávneho konania tým, že vyrúbe, objedná výrub alebo dá pokyn na výrub dreviny (§ 47 ods. 3) alebo chráneného stromu (§ 49 ods. 3) alebo ho ošetrí (§ 49 ods. 3) bez súhlasu orgánu ochrany

prírody;

Podľa § 81 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní - Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1 veta prvá zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade).

Podľa § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Keďže čl. 6 ods. 1 prvá veta dohovoru hovorí „o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia“ je podľa názoru Najvyššieho súdu SR nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a v trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívno-právna zodpovednosť.

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R (91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov z 13. februára 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov, odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie.

Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

V predmetnej veci ide o preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správneho orgánu o postihu

za správny delikt, treba podľa názoru súdu aplikovať na danú vec čl. 6 ods. 1 prvá časť dohovoru.

V rámci verejnoprávnej zodpovednosti za proti spoločenské konanie právna teória rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákona takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, popřípadě i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. U priestupkoch je obdobná právna úprava. Výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok v § 47 ods. 2, podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, popřípadě tiež rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť plnenia, určí správny orgán na to lehotu.

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie (prekážky začatého konania), dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámeny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok. Je pritom potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynútiteľné exekúciou.

Z vyššie uvedeného potom je potrebné vyvodíť, že výrok rozhodnutia o inom správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, popřípadě i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený iný. Ak správny orgán neuvedie

tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 SP).

Odvolací súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu t. č. Obvodného úradu životného prostredia v Bratislave zo dňa 19. decembra 2012, číslo ZPO/2012/03750-17/VIM-BA III v časti o uložení pokuty tak, že pôvodne uloženú pokutu vo výške 2.000,- eur znížil na sumu 700,- eur. Ostatné časti výroku prvostupňového rozhodnutia zostali nezmenené.

K uloženiu pokuty prvostupňový správny orgán pristúpil potom, čo mal za preukázané, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania na úseku ochrany prírody a krajiny podľa § 90 ods. 3 písm. l/ zákona č. 543/2002 Z. z. Uvedené konanie spočívalo v tom, že žalobca bez súhlasu orgánu ochrany prírody objednal a dal pokyn na výrub troch kusov stromov druhu *Populus nigra* s obvodmi kmeňov 220, 230 a 250 cm meranými vo výške 130 cm nad zemou a rastúcich na pozemkoch parc. č. 10394/6 a 10394/19 v katastrálnom území Nové mesto.

Odvolací súd s poukazom na § 250i ods. 3 OSP podrobil v prvom rade prieskumu výrokovú časť správneho rozhodnutia. Dospel k záveru, že vo výroku absentuje čas, kedy sa spoločnosť NOVBYT, s.r.o. Bratislava dopustila protiprávneho konania, t.j. kedy objednala, dala pokyn a kedy došlo k výrubu 3 ks stromov druhu *Populus nigra*, čím podstatne porušil ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 SP).

Senát odvolacieho súdu sa však nestotožnil s právnym posúdením súdu prvého stupňa o nedostatočnosti výrokovej časti preskúmaného rozhodnutia žalovaného.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu neobsahujú v skutkovej vete výroku rozhodnutia identifikovateľné skutkové vymedzenie správneho deliktu čo do času (okamihu) jeho spáchania, ako aj čo do presnej špecifikácie protiprávneho konania.

Nedostatočnú špecifikáciu treba v danom prípade považovať za podstatnú vadu konania a neurčitý výrok rozhodnutia sám osebe zakladá nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalobca v konaní vzniesol námietku, že v správnom konaní ako správca bytového fondu nebol pasívne vecne legitimovaným subjektom a ani za výrub stromov nezodpovedá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu zápisnice z domovej schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov O. 6 - S. 2 v Bratislave zo dňa 14. marca 2012 zistil, že žalobca na základe zmluvy o výkone správy č. 033/99 mal zabezpečiť súhlas na výrub, objednať výrub troch topoľov vo dvore v cene do 1000,- eur a zabezpečiť podklady k výrubu týchto stromov. Z obsahu spisu ďalej zistil, že žalobca (podpísaný konateľ žalobcu Ing. Kysucký) vystavil 15. marca 2012 objednávku na výrub adresovanú J., bytom v O.. Žiadosť o vydanie súhlasu na výrub drevín žalobca (podpísaná konateľka žalobcu Ing. Hrabinská) podal 16. marca 2012 a neskôr aj potrebné podklady Mestskej časti Bratislava-Nové Mesto, Miestnemu úradu Bratislava-Nové Mesto.

V prejednávanej veci žalobca ako správca bytov a nebytových priestorov vo vzťahu k žalovanému vystupoval ako zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov O. 6 - S. 2 v Bratislave.

Žalobca od počiatku odmietal zodpovednosť za výrub stromov, ktoré boli predmetom žiadosti na vydanie súhlasu na výrub drevín. Tvrdil, že zhotoviteľ L. Y. vykonal výrub nielen bez súhlasu žalovaného ale aj bez vedomia žalobcu.

Predpokladom pre uloženie pokuty podľa § 90 zákona č. 543/2002 Z. z. je protiprávne konanie na úseku

ochrany prírody a krajiny. Zo skutočnosti, že žalobca objednal výrub a za výrub aj zaplatil nemožno jednoznačne ustáliť jeho zodpovednosť za protiprávne konanie. Obsah odôvodnenia rozhodnutia žalovaného naznačuje, že mohlo by prípadne dôjsť k protiprávnemu konaniu iných subjektov a to vlastníkov bytu, manželmi E., zhotoviteľom výrubu alebo konaním zamestnanca žalobcu p. D., ak by na daný úkon nedal žalobca súhlas. Preto je nevyhnutné, aby v ďalšom konaní spôsobom podľa § 32 a nasl. ustanovení správneho poriadku žalovaný nepochybne zistil, kto sa takéhoto protiprávneho konania dopustil a podľa výsledku zistenia ďalej konal.

Za tohto stavu vo veci odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Správne orgány sú v ďalšom konaní viazané právnym názorom odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP).

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 246c ods. 1 prvá veta OSP v spojení s § 224 ods. 1, 2 OSP a v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na ich náhradu.

Žalobcovi patrí náhrada za zaplatený súdny poplatok za žalobcu v sume 70,- eur. Žalobca bol zastúpený advokátom, ktorému patrí odmena za právne zastupovanie a to za úkony, ktoré v konaní účelne vynaložil. Pri určení výšky týchto trov najvyšší súd vychádzal z § 11 ods. 4 prvej vety a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhl. č. 655/2004 Z. z.“):

- odmena advokáta za dva úkony právnej služby v roku 2013 (1 x prevzatie a príprava zastúpenia, 1 x podanie žaloby na súd): $2 \times 130,16 \text{ eur} = 260,32 \text{ eur} + 20 \% \text{ DPH}$,
- režijný paušál v roku 2013: $2 \times 7,81 = 15,62 + 20 \% \text{ DPH}$,

Trovy prvostupňového konania v zmysle vyššie uvedeného vymedzenia tak činia spolu 401,12 eur, z toho 331,12 eur predstavujú trovy právneho zastúpenia a 70,- eur iné trovy konania za zaplatený súdny poplatok.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 a s § 224 ods. 1 OSP Úspešnému žalobcovi priznal trovy konania vo výške 70,- eur pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za odvolanie. Trovy právneho zastúpenia žalobcovi odvolací súd nepriznal, nakoľko právny zástupca žalobcu si trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní neuplatnil a ani nevyčísľil.

Za celé súdne konanie bola preto odvolacím súdom spolu priznaná žalobcovi náhrada trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 401,12 eur a trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 140,- eur.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.